

אשרי האיש

החסידות בדרך רבוה"ק זיע"א

בעזרת ה' נעשה ונצליח

יום ו' ערש"ק כ"א אדר תשפ"א

פרשת כי תשא
שבת פרה
גליון תע"ד
שנה עשירית

מפי ספרים וסופרים

"מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה"

עובדים ושבים ראו שהרב בריצה אחר האיש העני הזה, וחשבו שהוא גנב, לכן תפסו אותו, והביאוהו אל הרב. העני החל בוכה, באומר, מה עשיתי? הרי הרב נתן לי את השרשרת, ומדוע כעת הרב מתחרט?! הרב ענה לו ראה איני מתחרט כלל וכלל על התרומה הזאת, אלא רציתי להגיד לך שידוע אני אמנם שאתה רעב, ואולי בגלל זה תקנה כמה פרוסות לחם בעד שרשרת יקרה זו, ורציתי לומר לך שלא תחשוב כן, מטעם שבשרשרת זו שנתתי לך יש יהלום יקר, ראה נא שלא תמכור אותה בעד דבר זול, שיגמר תוך מספר רגעים. כן הוא הנמשל: הקב"ה אומר מתנה טובה יש לי בבית גנזי ו"שבת" שמה לך והודיעם להם, דהיינו לך אמור להם שלא ימכרו את השבת קודש בעד כמה פרוטות.

ולמשל אם היו אומרים למישהו שיתנו לו את הכספת של איזה אדם שלומד כל היום, וחוסך פרוטה לפרוטה, אז אדם זה לא היה מתלהב במיוחד כיוון שאין לו הרבה. אבל אם יגידו שיתנו לו את הכספת של אחד מעשירי עם שברשותו יש אלפים של יהלומים, ואבני זהב, היה רץ שמח וטוב לב, מטעם שידוע שיש שם כמה מליונים טובים.

אז אם השבת נמצאת בכספת של הקב"ה כמה הוא שוויה?! נהרות נהרות של יהלומים ואבני זהב שאין בכלל לשער ולתאר את מספר הכסף שיש שם. אז א"כ אין לו לבזבז את השבת על כמה דברים גשמיים אלא על הדברים שאין להם שיעור, כמו גמילות חסדים ותלמוד תורה.

בפרשת השבוע כתוב "את שבתותי תשמורו" איתא בגמ' (ביצה טז): אמר הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, לך והודיעם להם. לכאורה קשה דלמה משתמש הקב"ה במונח של "מתנה טובה יש לי בבית גנזי", הרי אם היה רוצה לומר שישמרו שבת שיגיד בפירוש "תשמרו שבת"? התירוץ יובן ע"פ מעשה בעני מרוד שהגיע לרב, ואמר: רבי, הגיע מים עד נפש, בני רעבים ללחם וצמאים למים אין לי אפילו פרוטה אחת שחוקה. לרב בעצמו לא היה גם מה לאכול בבית, אי לכך אמר לעני שאין בידו כל פרוטה, אבל המשיך העני: רבי, פרנסני. אז הלך הרב אל הסלון וראה שמונח שם על אחד מהמדפים שרשרת פנינים יקרה ונפלאה, מיד מבלי לחשוב פעמיים לקחה הרב, ונתן זאת לעני העומד בפתח.

לאחר כמה דקות, מגיעה לבית האשה של הרב, ונחשכות עיניה בראותה שהשרשרת פנינים לא נמצאת במקומה, לאחר ששאלה את הרב אם ראה זאת, אמר לה: כן, ולפני כמה דקות נתתי את זה לעני מרוד שהיה זקוק לזה כל כך. מיד התחילה אשת הרב להרים בכיות וזעקה מרה באומרה שזו היתה שרשרת יקרה, שיש בה יהלום ששוה הון עתק.

מיד פתח הרב בריצה אחרי האיש (שהיה עד לפני כמה דקות בביתו, וביקש צדקה). כראות העני שהרב רודף אחריו, פחד בחושבו שהרב מתחרט על התרומה, ורוצה לקחת זאת ממנו. בלי אומר ובלי דברים פתח גם הוא בריצה.

אמרות טהורות

אמרות קודש מרבותינו הק' מאלכסנדר

א"ע הקב"ה מגביהו (עירובין יג), וזהו כי תשא את ראש בני שתגביהם עי"ז למעלה ראש. (תפארת שמואל)

ישראל נמשלו ליונה

ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם (ל', י"ב)
יש לומר הרמז ע"פ מה דאיתא (שבת מט.) שישראל נמשלו ליונה, וליונה יש שלושה שמות גזול ניפול ופרידא, שהשמות הללו אינם מורים לטובה ח"ו, ולזאת הבטיח לנו השם יתעלה שכאשר יפקוד ויזכור את ישראל שנמשלו ליונה, לא תהיה הזכירה במה שהשמות היונה אינם מורים לטובה ח"ו, וזהו הרמז ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם, נגדף נוסרקון ניפול גזול פרידא, אלא הזכירה תהיה להפקד בפקודת ישועה ורחמים. (עקידת יצחק)

צדיקים תולים העבירות בעצמם, ועושים עליהם תשובה

וישב משה אל ה' ויאמר אנא חטא העם הזה חטאה גדולה ויעשו להם אלוהי זהב. לכאורה קשה היתכן שמשא רע"ה מקטרג על כלל ישראל ח"ו? אלא, שמשא רע"ה שהיה צדיק הדור תלה את החטא הזה בעצמו שהוא אשם בחטא הגדול הזה, וזה הפי' וישב משה אל ה' כלומר שמשא רבינו ע"ה עשה תשובה והתנצל בעצמו על שגרם את החטא הגדול הזה לכלל ישראל. (אמונת משה)

משה רבינו עשה תשובה מחמת הכללות שבו

על הנ"ל יש לתרץ שמשא רע"ה בגודל צדקתו וקדושתו עשה תשובה על אותו החטא, כי נגע בו החטא מחמת הכללות אשר בו, ויאמר אנא חטא העם הזה חטאה גדולה, היינו דרך וידוי, שהתודה על החטא כאילו הוא עצמו חטא בזה, מפאת הרגשו שבאמת הוא שייך לו עצמו, ומחמת זה הגדיל החטא, כאשר ראוי הדבר בוידוי וחרטה להגדיל החטא, ולא להמעיטו ולהקטינו, כדי להראות גודל החרטה האמתית (עיי'ן תורת המנחה דרוש ע"ז).

התפילה מפנימיות הנפש זה יקר בעיני ה'

למה יאמרו מצרים לאמר ברעה הוציאם (לב, יד)
בשם כ"ק עטר אממור וצללה"ה, עפ"י המבואר בספה"ק למה הוצרך הקב"ה כח גדול ויד חזקה לפדות את ישראל ממצרים, ומה זה נגד הקב"ה אשר כולם כאין וכתוהו נחשבו. אולם הענין הוא יען כי היה אז ישראל משוקעים במ"ט שערי טומאה ר"ל וכמבואר בספרים, וס"מ טען מה נשתנו אלו מאלו הללו מגדלי בלורית כו' הללו עובדי עבודה זרה כו', לזה לעומת מדת הדין הקשה הוצרך הקב"ה להראות כוחו הגדול שהוא חסד העליון, להביט בפנימיות נפשות ישראל אשר זאת לא נגלה לשום בריה זולתו ית"ש ולפדותם ממעמקי בור ודוה. אבל לכל האומות וגם למלאכי מעלה ולשרן של מצרים היה הדבר לפלא, וזה הוא כוונת הכתוב למה יאמרו מצרים לאמר ברעה, היינו בכח הרע שיש בהם עתה, בכח הזה הוציאם, כי גם אז היו עובדי ע"ז ומדוע יקצוף עליהם כעת, וכי יגרע כעת כחם הלא כאז כן עתה, ולזה יהיה ח"ו חילול ה' בעיני העמים חלילה, ותפילה כזאת היא יקר בעיני ה'. (ישמח ישראל, וע"ש בהרחבה)

ע"י כי תשא הגביהם אותם למעלה ראש'

במד"ר (שמו"ר ל"ט, א) כי תשא אמר לו הקב"ה למשה חייבין לי ישראל מה שלוו הימני שנאמר כי תשא כמה דתימא כי תשה ברעין (דברים כ"ד). אולי הפירוש כי הוא לימוד זכות על ישראל, שיודעים תמיד שחייבים להשי"ת, שיודעים שפלות מצבם וקוצר מעשיהם, כי עוד לא יצאו ידי חובתם חובת הקודש ואף מה שעושים יודעים כי הוא מצדו, ואולי זהו הרמז שמתרומה זו מהמחצית השקלים נעשו אדנים, שמרומז ג"כ להכנעה, תחתונים להבנין, כאסקופה הנדרסת והיו יסודות לכל הבנין, וכמו שהאריך בזה הכלי יקר, הרמז כי ענוה היא יסוד לכל הבנין אשר עליו כל בית ישראל נכון, ונראה אדנים שיש במשמעותו לשון אדנות ושררה, יען כל מי שעושה א"ע כאסקופה הנדרסת מלמטה נעשה אדון מלמעלה, כי כל מי שמשפיל

זוארט

ראיית פני הצדיקים וסגולותיה

ידיה כצאת משה אל האהל יקומו כל העם ונצבו איש פתח אהל ויהיטו אחרי משה עד באו האהלה (ל"ב, ח').
 דהנה העיקר לאדם ללמוד מהצדיק את מעשיו אשר עושה, יראה וישגיח על מעשיו הקדושים, ובזאת יעיר לבו בקרבו ג"כ בקדושה להתחיל בעבודתו ית'.
 וזהו והביטו אחרי משה, ונצבו איש פתח אהל רוצה לומר שהתחילו לעמוד על פתח והתחלה של קדושה הזאת לעשות כיו"ב. "עד באו האהלה" מוסב על
 "ונצבו איש פתח אהל", רוצה לומר שהתחיל כל איש להתאמץ ולהתחיל בקדושה עד שזכה לבוא אל האהל ממש.
 (נועם אלימלך)

מרגניתא דיצחק פנינים בסדר פסוקי פרשת השבוע

לע"נ הרה"ח ר' יצחק
 בן הרה"ח ר' משה אריה זצ"ל
 נלב"ע ו' סיון תשע"ד

אם במדרגת עשיר שתשמח בחלקך בנך עדן, אעפ"כ לא ירבה ר"ל לא יחזיק
 עצמו במדרגה יתירה וגדולה רק שאינו אלא מחצה כנ"ל (עיין בד"ה זה
 יתננו). והדל לא ימעיט פי' הדל במצוות אעפ"כ לא יתייאש עצמו חלילה
 לילך שובב בדרך לבו אלא אעפ"כ ישוב לה' לתת תרומת ה'. (נועם אלימלך)

זה יתנו. פירש"י ז"ל: הראה לו כמין מטבע של אש ואמר לו כזה יתנו.
 פי' כשהאדם נותן מטבע לצדקה יתן זאת בלב רשפי שלהבת "אש" וזהו כזה
 יתנו. (מאמר מרדכי, נדבורנא)

אנא חטא העם הזה חטאה גדולה. שמעתי מפי הרב המגיד המפורסם
 מוה"ר ר' דובער ז"ל, שכל שם של עבירה הוא חיות עבירה, וזוה החיות
 עושה האדם עבירה. והתשובה וידידי שאדם מתוודה ופירש את העבירה הוא
 מוציא חיות מקליפה שהוא שם עבירה שהוא עושה, ועל פי זה תירץ הרב
 הנ"ל מה שאמר משה רבינו ע"ה אנא חטא העם הזה חטאה גדולה ויעשו
 להם אלהי זהב, ולכאורה למה הגדיל משה העבירה ופירש ביותר, רק כוונת
 משה היתה להוציא החיות, שהוא שם עבירה מהקליפות, והעלה אותו
 החיות לשרשו וכנ"ל.
 (גנוי יוסף [תלמיד המגיד])

"וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם." בפרשת השבוע אנו קוראים על
 החטא הגדול ביותר של עם ישראל. חטא אשר הקב"ה מביט: "וביום פקדי
 ופקדתי עליהם חטאתם". הקב"ה בעקבות חטא העגל כועס מאד על בני
 ישראל ומבקש להשמידם. וכך מתאר משה את דברי ה' אליו בפרשת
 ואתחנן (דברים ט"ד): "הֲרַף מִמֶּנִּי, וְאַשְׁמִידֵם, וְאֶמְקַח אֶת-שְׁמֵם, מִתַּחַת
 הַשָּׁמַיִם, וְאֶעֱשֶׂה, אוֹתָם, לְגוֹי-עֲצוּם וָרֵב, מִמֶּנִּי. וּבְיֹם פְּקֻדֵי וּפְקֻדֹתַי -
 דוֹרְשִׁים חֲז"ל שֵׁאֵין לָךְ עוֹנֵשׁ בְּכָל הַדּוֹרוֹת שֵׁאֵין בּו פְּקִידָה מִחֲטֵאת הָעֵגֶל
 (סנהדרין קב, א). זאת אומרת שכל הצרות שבאים על עם ישראל מקורם
 בכפרת עוון חטא העגל.

נשאלת השאלה: הייתכן?! מדוע כל כך הרבה שנים ועדיין לא נשלמה
 הכפרה? התשובה לכך תובן על פי משל: למלך אחד היה שר אהוב מאד,
 שאיתו היה המלך נועץ בכל ענייני המדינה. וכל אשר הוא עושה ה' מצליח
 בידו... והנה יום אחד שגה השר. והמלך בחמתו נשבע שיפיל עליו סלע ענק
 וכבד במטרה להורגו ומיד... לאחר שהתאושש המלך מרוגזו התחרט על
 אשר ביקש לעשות, אך כמלך לא יאה שלא יעמוד בדיבורו. מה אם כן
 יעשה? מצד אחד לא ניתן לשנות את מאמר המלך והסלע חייב להיזרק על
 השר, מאידך לא יכל המלך להרוג את השר שכל כך הוא אוהב... שר אחד
 שהיה חברו הטוב של השר הנידון מצא פתרון למלך: "המלך יביא 'קונוגו'
 ויפרק את הסלע לאבני חצץ. בכל יום המלך יזרוק על השר אבן אחת. וכך
 יצא שלכסוף הסלע כולו יושלך על השר הסורר. אומנם זה יכאב לו אך
 מאידך יישאר הוא בחיים..."

הנמשל: הקב"ה גזר כליה על עם ישראל: "הֲרַף מִמֶּנִּי, וְאַשְׁמִידֵם, וְאֶמְקַח
 אֶת-שְׁמֵם, מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם..." מצד אחד לא יכול המלך לחזור בו ומאידך אין
 הוא רוצה להרוג את בניו מה עשה? "ובְיֹם פְּקֻדֵי וּפְקֻדֹתַי" במקום כליה ח"ו
 העדיף ה' לחלק את הגזירה לצרות קטנות בכל הדורות ובכך להשאיר אותנו
 בחיים... ולכך כל היסורים שאנו עוברים בחיים, זה רק מאבינו אב הרחמן
 שאוהב אותנו כמו שאוהב אב את בניו הנחמדים, ומידו לא תצא הרעות.

**כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת
 וינפש,** יש לומר למה התורה הסמיכה את שמירת שבת למלאכת המשכן, כי
 ידוע שהמשכן נעשה לכפר על מעשה העגל, ונדבת המשכן היה לתקן מה
 שפרקו נזמי זהב לעגל. כמפורש במדרש רבה (שמו"ד מ"ח ו') וברש"י ז"ל
 (שיר השירים א' י"ג) וידוע גם שצריך האדם לתקן כל חטא וחטא שלא ישר
 רושם כלל וכלל, א"כ צריך לתקן מה שקלקל במעשה ובמחשבה, וזה
 שקלקלו במעשה בחטא העגל בנדבתם שפרקו נזמי זהב, זה תיקנו בנדבה
 שנתנו למלאכת המשכן, אבל מה שקלקלו בחטא המחשבה לא נתקן עדיין,
 לזה נתן להם הקב"ה תיקון שישמרו שבת כי כל השומר שבת כהלכתו אפילו
 עובד עבודה זרה פָּדוּר אָנוּשׁ מוֹחֲלִין לוֹ (שבת קיח:), על כן השבת היא תיקון
 לחטא המחשבות זרות שהיה להם, ע"כ אחר ציווי השם על מלאכת המשכן
 לתקן חטא המעשה - צוה להם שמירת שבת, לתקן גם חטא המחשבה,
 ויכפר להם לגמרי חטא העגל ע"י שמירת שבת. (מאור ושמש)

ואמלא אותו רוח אלוקים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה. י"ל
 בזה לעני"ד, מה שחנני ה' ברחמי וברוב חסדיו, כי גלוי וידוע בשם אא"ז
 זללה"ה, שאחר התפילה שאדם מתפלל צריך ליזהר במעשיו, כי עלול הוא
 ליפול ח"ו לכעס, או לשאר דברים שאינם מהוגנים והיינו אם מתפלל במידת
 יראה, נופל מזה אח"כ בכעס חלילה וחס, ואם מתפלל במדת אהבה גדולה,
 יכול לבוא לפעמים אח"כ לאהבה שאינה צריכה, ומזה תבין בכל מידה
 ומידה, ועצה היעוצה בזה הוא לסמוך תיכף אחר התפילה לדברי תורה או
 למלאכה וזה יסוד שמרומז בפסוק ואמלא אותו רוח אלוקים היינו רוח
 ממלא לא דובר בתורה ותפילה, בחכמה ובתבונה ובדעת, ועוד מעלת אחת
 יתירה הצריך לעבודת ה', ובכל מלאכה - היינו לסמוך תיכף אחר התפילה
 על כל פנים לאיזה מלאכה, כמאמר התנא במשנה במסכת אבות (שם) כל
 תורה שאין עמה מלאכה וגו' וגוררת עוון, ולזה אמר ובכל מלאכה, וק"ל.
 (דגל מחנה אפרים)

ושמרו בני את השבת כו' (לא, טז). בו יבואר הגמ' (שבת קיח:)) אלמלי
 שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין. כי הנה כשאדם שומר שבת כראוי
 ונכון, אז מזה השבת יש לו חיות ושפע על כל השבוע, בכדי לעבוד את ה' כל
 השבוע. וכשאדם עובד את ה' כל השבוע אז בשבת הבאה קל בידו לשמור
 כראוי, וכן לעולם יתנהג כך. ועל פי זה יתורץ הקושיא שבמקום אחר
 (ירושלמי תענית פ"א ה"א) אמרו אלו שמרו ישראל שבת אחד, וכאן אמר
 שתי שבתות. כי העיקר הוא שבת אחד, וכששומר שבת אחד אז עובד את ה'
 בכל טהור כל השבוע, ומחמת זה קל לו לשמור שבת שני כראוי, ונמצא
 שהעיקר הוא שמירת שבת אחד, כי ע"י שבת אחד ישמור שבת שני בקל, וכן
 לעולם. וזהו הרמז בפסוק ושמרו בני ישראל, שישמרו שבת אחד. לעשות
 את השבת, זה שבת שני, ששמירת שבת שני יבוא לו בקל. וזהו ושמרו בני
 ישראל את השבת לעשות את השבת. (קדושת לוי, וכן כתב באמרי נחם בס' ר' אהרן מקלמן ז"ע)

העשיר לא ירבה. דאיתא בגמ' (אבות ד, א) איזהו עשיר השמח בחלקו, י"ל
 הפי' על דרך שאמרו חז"ל (אגיגה טו.) זכה נוטל חלקו וחלק חבירו בגן עדן
 לא זכה בו, ואמרו חז"ל איזהו עשיר כו' ר"ל שיהא בטוח בעשירו שחבירו לא
 יטול חלקו בגן עדן רק הוא עצמו ישמח בחלקו הטוב, ואמר העשיר פי' גם

מעשי צדיקים

לרגל יו"ד קדישא דכ"ק מרן רבינו רבי יהודה משה בן רבי יחיאל יוסף בעל רביה"ק "אמונת משה" צונקללה"ה זי"ע ועכ"א, הביא לידינו הרה"ח רבי
 יהודה משה מקובר שליט"א צדור סיפורים בישועות ובמופתים שנעשו ע"י רביה"ק זי"ע. תשואות חן חן לו, ותהא משכרתו שלימה מן השמים.
 פועל ישועות

הנהגתו של רבינו את צאן מרעיתו הושתתה על אדני הפשטות וההסתרה. למרות,
 שאורחות חייו הנלכבות לא נתנו למחיצות כל שהן אפשרות קיום, בכל זאת
 הצליח רבינו להסתיר את דרכיו ומדריגותיו בחכמה נפלאה. גם בני ביתו
 המקורבים ביותר לא היו בסוד שיח שרף הקודש, ודברים רבים ונשגבים נעלמו

מעניניהם. ענינים גבוהים ורמים, שנעשו על ידו, נודעו רק אחרי הסתלקותו לשמי
 מרומים. ויש מהם, שאף אחר פטירתו לא נודעו לרבים, מאחר שהזהיר את בעלי
 המעשה וכדו' שלא יספרו זאת לאיש[1].

גם כאשר נושעו על ידו היה מנסה להסתיר את גדלותו, והיה פוטר בביטול כל נסיון לייחס לו זאת. כאשר ראו בחוש את הישועה, תלה זאת בזכות אבותיו רבוה"ק ז"ע.

בורא רפואות[2]

הרה"ח ר' משה חיים טיברג ז"ל, מח"ס "אורות ישמח ישראל", סבל קשות מאבנים בכליות. הוא הלך לרופא, ששלח אותו לעשות צילומים. כשחזר אל הרופא עם תוצאות הצילום, הוברר כי הוא חייב לעבור ניתוח. הלך רמ"ח לרבינו כדי לשאול בעצתו. אמר לו רבינו: "איך למחר לעשות ניתוח! גש לד"ר פריי בת"א, הוא ירשום לך תרופה שתועיל בלא צורך לנתח".

ציית ר' משה חיים למצוות רבינו, פנה לד"ר פריי, והראה לו את הצילומים. לאחר שעיין בהם הרופא קבע כי יש לעשות מיד ניתוח. אמר לו רמ"ח: "אני בא בשליחות הרבי מאלכסנדר, כדי שתעזור לי ללא צורך בניתוח!" אמר לו הד"ר: "אם הרבי אמר, אזי אבדוק שוב בצילומים". לאחר שהביט בצילומים בעיון רב הודה, כי אכן צדק הרבי, ואין צורך בניתוח. נתן לו תרופה, שסייעה לרפואתו, ורק כעבור כ"ה שנה הוצרך לעשות את הניתוח[3].

אחד ממקורבי רבינו הוצרך לעבור ניתוח, הלה שלח את בנו להזכירו אצל רבינו. אמר לו הרבי: "אביך יודע את דעתך, שאני מתנגד בדרך כלל לניתוחים, אולם, במקרה זה סבורני, שיעבור את הניתוח. אולם ביום המיועד לניתוח בוא אלי שנית". ביום הניתוח חזר הבן, ובא אל רבינו. אמר לו הרבי, "אמור לאביך שיעשה שני דברים: א. שיבטיח סכום כסף כלשהו לצדקה, ב. שיאמר באותו יום את אגרת הרמב"ן, כי ע"ז כתב הרמב"ן "בכל יום שתקראנה יענוך מן השמים", ואע"פ שהרמב"ן כתב זאת לבנו, ברם מקובל אצלנו מאבותינו רבוה"ק, שכוננתו היתה לכל מי שיקרא אותה". וסיים רבינו דבריו: "אביך יעשה את המוטל עלי, ואני אעשה את המוטל עלי!" וכמוכן שהניתוח עבר בהצלחה[4].

אשתו של אחד מאנשי חלתה במחלה קשה. הרופאים שבדקו אותה אמרו, שסופה קרב. אותו חסיד נכנס לרבינו והזכירה בפניו. אמר לו רבינו:

"רבות מחשבות בלב איש" הרופאים חושבים כל מיני דברים, אבל, ועצת ה' "היא" תקום, רצון השי"ת הוא שאשתך תקום ממטתה בריאה ושלומה. וחזר רבינו ג' פעמים ואמר "היא תקום" "היא תקום"... וכך הוה, שהאשה הבריאה באופן פלאי לתדהמת הרופא שטיפל בה[5].

לר' קופל בוימן ז"ל מרמת גן, היתה אחות שהתגוררה בקנדה, ונולד לה בן אילם ל"ע. הלכה עמו לרופאים רבים, אך אף אחד מהם לא הצליח למצוא מזור ותרופה. בצר לה שלחה האחות מכתב אל אחיה, וביקשה ממנו, שיכנס לצדיקים בארץ ישראל ויבקש ברכה על בנה. נכנס ר' קופל לרבינו[6], וסיפר לו את המעשה. לקח רבינו גליון נייר, רשם בו דבר מה בכת"ק, שם אותו במעטפה, ומסרה לר' קופל, באומרו: "שלח מעטפה זו לאחותך, ואמור לה, שתניח אותה תחת הכר של בנה, ותפתחה רק בסמוך למועד בר המצוה שלו!" עשתה האם כמצות רבינו, וציפתה לישועת ה'.

זמן קצר לפני היותו בר מצוה דיברו ההורים ביניהם שלא לערוך לו סעודת "בר מצוה" רבוב עם אלא רק למנין מצומצם. יום אחד שמעה לפתע האם את בנה, צועק "אמא!" אני רוצה שיערכו לי בר מצוה כמו לכל האחים שלי. בשומעה את בנה מדבר בפעם הראשונה בחייו לא החזיקה מעמד, ודמעות גיל ולגו מעיניה. בסעודת הבר מצוה נתנו ההורים הנרגשים לרב הקהילה שיפתח את המעטפה שהיתה מונחת תחת הכר, ובה היה כתוב "יתחיל לדבר כמה ימים לפני הבר מצוה". ההורים הנרגשים הקליטו את דרשת בר המצוה שלו, ושלחו את סרט ההקלטה אל האח שימסרו לרבינו, ויודה לו על הנס, שנעשה על ידו.

אולם, כאשר הגיע האח עם הקלטת להודות לרבינו על ישועתו הגדולה, ביטל רבינו את דבריו, ואמר, שאינו רוצה לשמוע יותר מזה[7].

לאחר מאנשי נולדה בת, מיד לאחר הלידה אובחנה אצלה מחלה קשה. הרופאים עמדו חסרי אונים, ולא ידעו כיצד להתמודד עם המחלה. נכנס אבי הילדה לרבינו, סיפר לו את המעשה וביקש את ברכתו כי ילדתו תרפא.

אמר לו רבינו: הרי עכשיו נמצאים אנו סמוך ל"ג בעומר, תקרא לכתך "שמעוניה" ע"ש התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, והרי אמרו חז"ל (ברכות דף ט.) "כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", ודאי, שזכותו של אותו צדיק תפעל לרפואת בתך.

עשה אבי הילדה, כפי שציווהו רבינו, ומיד אח"כ הבריאה לגמרי, ויהי לנס[8].

מעשה באחד מאנשי, שבנו לא דיבר ואף לא הוציא הגה מפיו עד גיל שנתיים. בצר לו פנה לרבינו, וביקש את ברכתו. אמר לו רבינו "הגמ' במסכת ברכות (דף מ.) אומרת "אין התינוק יודע לקרות אבא ואמא עד שיטעום טעם דגן", וא"כ, תן לבנך לאכול מצה, שבה מרגישים בצורה הטובה ביותר את טעם הדגן, כי היא

ללא שום תוספות רק מדגן ומים, ובעז"ה יתחיל בנך לדבר כאחד האדם". עשה האב כמצווה, ואכן התחיל בנו לדבר כאחד האדם[9].

לאחד מחשובי אנשי היה אחייו, אשר סבל ממחלת הנפילה. ביקש הלה מדודו, שיזכירו אצל רבינו לרפואה. כתב לו רבינו קמיע, וציוה עליו להניח אותה על לבו כל הזמן. לאחר תקופה קצרה נעלמה המחלה כלא היתה. כשהוריד יום אחד את הקמיע מעל לבו, חזרה אליו המחלה[10].

בשנותיו הראשונות של רבינו בארה"ק, טרם התמנותו בעטרת ההנהגה, היתה תקופה בה חלתה הרבנית, והווצקה לאישוזה בבית חולים. מקורבו של רבינו הרה"ח ר' יצחק מרדכי וינר מחשובי אנשי בירושלים, הזמין את רבינו לסעוד בביתו מידי יום את סעודת הצהרים.

באחד הימים חלתה נכדתו של אותו חסיד. אשתו רצתה ללכת לרופא ולברר את פרטי המחלה, אולם נזכרה שרבינו צריך לבוא לאכול, ואם תלך אל הרופא לא תספיק להכין את האוכל לרבינו.

אמרה בליבה: "הרי רבי יהודה משה אמור לבוא, וודאי בזכות לימוד תורתו אשר חשובה בשמים, תרפא נכדתי". כאשר הגיע רבינו לסעודת הצהריים, הבריאה הנכדה[11].

בתקופה שנבנה בית המדרש החדש ברחוב אחיעזר, עסק בעבודת הבניה קבלן לעבודות שלד. הוא היה חשוך בנים, וכאשר התוודע אל רבינו ביקש ממנו ברכה, כי יזכה להפקד בזש"ק. רבינו הבטיחו, ולתקופת השנה נולד לו בן. כאות תודה קנה זוג רימוני כסף לעטר בהם ספר תורה, והביאם דורון לרבינו[12].

אברך מחסידי ברסלב, שהיה ממקורבי רבינו, לא נפקד בזש"ק שנים אחדות אחר נישואיו. היה זה בשנת תשל"ג - שנתו האחרונה של רבינו עלי אדמות - שנכנס אליו אברך זה ותינה בפניו את מר ליבו. אמר לו רבינו: "תאמרו אתה וזוגתך בכל שבת את אגרת הרמב"ן, וכן תיחדו קופת צדקה מיוחדת ל"הכנסת כלה", בה תשימו אתה והיא בכל יום מטבע, וכאשר היא תהיה בחודש התשיעי, תעבירו את הכסף מהקופה לכלה עניה". התעניין האברך לדעת מהו מקור הסגולות האלו ומה שייכותן לכעייה שלו. אמר לו רבינו, כי כך הוא מקובל מרבותיו, הוסיף ואמר לו: "הרי איתא בחז"ל (פסחים ח.) "האומר סלע זו לצדקה בשביל שיחי' בני הרי זה צדיק גמור". כעבור תקופה קצרה נתעברה אשתו. כאשר בא לבשר זאת לרבינו, אמר לו כי כאשר תלד יבוא אליו שנית. תקופה קצרה אחר כך נסתלק רבינו לגנזי מרומים. חודש לאחר מכן חלם אותו אברך, כי הוא רואה את רבינו, האומר לו כדברים הללו: "אשתך תלד אי"ה בן זכר! והברית תחול ביום המיוחד ביותר לחסידי ברסלב!" ואכן, בן נולד לו בכ"ד אלול, והברית היתה בראש השנה ב"קבוץ" של חסידי ברסלב במירון[13].

עינים צופיות למרחוק

לאחר ששידך הרה"ח ר' יעקב הכהן כ"ץ ז"ל מירושלים את בנו הצעיר, חיפשו דירה לבנו זמן רב ולא עלה בידו למצוא דירה מתאימה. פנה הוא לרבינו, שיאציל עליו ברכה שיזכה לקנות דירה במהרה. שאלו רבינו "האם קבעו כבר את זמן החתונה", השיב לו ר' יעקב שהמחותן אינו רוצה, שיקבעו זמן חתונה, כל עוד שלא נמצאה דירה. אמר רבינו שילך למחותן, ויאמר לו בשמו, כי יקבעו זמן חתונה. והוסיף ואמר לו, כי כאשר יקבעו זמן, יודיעו לו זאת והוא יתן מיד "דרשה געשאנק" [דורון דרשה]. הלך ר' יעקב למחותן ואמר לו את דברי רבינו שכאשר יקבעו זמן חתונה, ימצאו דירה מיד". הסכים המחותן, וקבעו את מועד החתונה. רבינו נתן "דרשה געשאנק" כאשר אמר, ואכן תוך זמן קצר מצאו דירה טובה[14].

בחור שהיה מקורב מאוד לרבינו, נאלץ מסיבות שונות להתגייס לצבא. לפני גיוסו נכנס לרבינו לקבל את ברכתו. אמר לו רבינו, שיקבל על עצמו, להקפיד בכל תוקף על הנחת תפילין בכל יום, על שמירת שבת כהלכתה, ועל אמירת אגרת הרמב"ן בכל יום. ידע הבחור שאגרתו של הרמב"ן חשובה מאוד אצל רבינו, ואף הורה לבחוריו אנשי לאמרה בכל יום. אך בכל זאת תמה מאוד על כך שרבינו משווה את אמירת אגרת הרמב"ן להנחת תפילין ושמירת שבת, שהם יסודות הדת. ברם, היותו מקושר לרבינו כל שנותיו גרם לכך שיקבל על עצמו לקיים את דברי רבינו ללא ערעור. זמן רב הקפיד מאוד לומר את אגרת הרמב"ן מדי יום ביומו, כשלפעמים הוא נזכר שוב בתמיהתו, על שרבינו מצא לנכון להורות לו לומר את אגרת הרמב"ן בכל יום. בוקר אחד יצא קבוצתו לטייל, והוא התעכב בבסיס כדי לומר את אגרת הרמב"ן. לפתע שמע רעש אדיר וחזק. רץ הוא החוצה, ובהלה לראות מה קרה, ונחרד בראותו, שזה עתה נפלה פצצה על הקבוצה, וכולם נהרגו רח"ל.

עתה נתבהרה לו הוראתו של רבינו, לומר את אגרת הרמב"ן בכל יום, אשר היא הצילה את

חזקנו קורא נא

לחזוק ולעידוד לימים אלו

בבחה השמחה להשפיע טוב וברכה לעם ישראל

ה"חזקנו" שואל על המקום; "וכי שוטים היו לומר כי עגל זה שנעשה היום מזהב הוציאם ממצרים?" ומתריך, "אלא מיצינו חרטומים ותרפים ואובות וידעונים שיש בהם רוח טומאה, והם סברו מזה שהיה בו רוח טהור, ולכך אמרו: אלה אלהיך ישראל. ולנסות בריותיו לפני מדת הרחמים נתן הקדוש ברוך הוא כח ברוח טומאה, כמו שמצינו: כי יקום בקרבך נביא ונתן לך אות או מופת ובא האות והמופת וגו' כי מנסה ה' אלהיכם אתכם וגו'.

ומדבריו הק' רואים שכל מה שנעשה בחטא העגל, זה דברים שהקב"ה נסיון בידי בני ישראל, שכך היא דרכו של הקב"ה להעמיד בנסיון לדעת איך יעבור זאת, ואיך יקבל הדברים. וכך היה במעשה דידן בחטא העגל, שהקב"ה הכין זאת מראש שיעשו העגל ויעבדו אותו, ואז יכופר להן העוון, ונסלח לכל העם.

...

ודבר בעיתו מה טוב, בחודש שמרבים בו שמחה, בשבת לאחר ימי הפורים המלאים וגדושים בשמחה, שנצטוו להיות תמיד בשמחה, וכמאמר הכתוב (דברים כ"ח, מ"ז) "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב באים דברים לא טובים לעולם חלילה, ומשמע מכך שבזכות השמחה באים לאדם השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות בכלליות ובפרטיות. והשמחה שהייתה מנת חלקינו בימי הפורים, צריכים אנו לקחת אותם למשך השנה הבעל"ט וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם" (מגילת אסתר ט', כ"ח), והם וחלילה לא לתת ליצה"ר לקחת מידינו את השמחה, כי זה שווה בפי מונים ממאה אלף דולרים גשמיים.

והדברים מבוארים ע"פ דברי כ"ק מרן אדמו"ר ע"ט"ר שליט"א, בדברות קדשו בליל שב"ק פ' תצוה, וז"ל: "ואפשר לבאר הכתובים (אסתר ד', א' - ד') 'ויקרא מרדכי את בגדיו וגו' ותשלח בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו מעליו', ויש להבין מה חשבה אסתר במה ששלחה למרדכי בגדים, וכי חשבה שמחמת חוסר בגדים לבש שק ואפר, ולכאורה מה תועיל בזה בשליחת בגדים אחרים, הלא מדעת קרע אותם, מחמת סיגוף וצער, וגם אלו האחרים יקרעם. וביאר בספה"ק תפארת שלמה (רמזי פורים) שמרדכי ואסתר היו מחולקים בדעות שונות, כי מרדכי עלה בדעתו להצמיח ישועה לישראל ע"י סיגופים ותענית מחמת צער גלות השכינה, אך אסתר רוח אחרת היתה עמה, עבדו את ה' בשמחה (תהלים ק', ב'), ובה יתעורר הרחמים, כי עוז וחדוה במקומו (דה"א א' ט"ז, כ"ז), ואין השכינה שורה מתוך העצבות (שבת ל:), וזה היה כוונתה כששלחה הבגדים, להביא את מרדכי לידי שמחה. לכן בעת צמיחת הישועה בשם פקודת המלך נתן המן יקר למרדכי, וירכיבוהו ברחוב העיר ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו (אסתר ו', י"א) מפורש, בתרגום שני (שם) ששלחה אסתר והביאה כ"ז אלף נושאי כלי זמר והלכו לפניו בכל העיר וקראו 'ככה יעשה לאיש', שהתחכמה להביא את מרדכי לשמחה, וכאשר בא לשמחה, לנכון היה בכוחו לעורר עוד רחמים וחסדים, להציל את ישראל ממות לחיים".

ואין המקום להרחיב עוד, לאחר דברות קדשו, שבבחה השמחה לבטל כל גזירות קשות ורעות. והענין הוא, ביאר א' הצדיקים, ש'שמחה' זה ש"ם ח"ה, ח"ה בגי' אה"ד. להורות בא, שיהודי בשמחה הוא זוכה לייחד את עצמו עם ה' אחד ושמו אחד.

וה' יעזרנו תמיד להיות בשמחה, ולקחת את כל ההשפעות הטובות מימי הפורים העל"ט שילוו אותנו למשך השנה הבעל"ט, ולעוד ימים ושנים. ולהיות כלי מחזיק לברכה לקבל את כל ההשפעות הטובות, עדי נזכה לנאולה השלימה בקרוב ובימינו אמן ואמן.

ידידים קרובים אחד אל השני היו שמעון ולוי. היו משתפים את רגשות לבם הן בשעות הטובות והן בשעות הקשות. ההבדל ביניהם היה, ששמעון היה איש מצליח, והוא עבד למחיתו, ועשה משכורת משובחת. והיה מפרנס את עצמו ואת בני ביתו באופן נאה ביותר, ואף היה מכבד אותם במותרות. ואילו ידידו הקרוב אל ליבו - לוי, היה איש עני וחסר כל, שבקושי לסגור את החודש בדברים המינאמלים היה בידו, וגם זה כמעט ולא. והיה מגלגל חובות על גבי חובות, כך שלא חשב כלל על מותרות חלילה.

אנשי בשורה באו ביום בהיר בהצעה מפתה אל לוי, על עסקה מיוחדת שיכולה להניב רווחים נאים ומכובדים שיפרנס את עצמו ואת בני ביתו בהשקט ובטח. אמנם צריך לקנות השקעה זו בסך של מאה אלף דולרים (!). הוא ביקש מהם כמה ימים, ויהיה לו את הסכום בידו.

הוא מיד ניסה ללכת לגמח"ם או לבנקים ולבקש שיאותו לתת לו את ההלוואה עם סכום כה גדול. אבל אף אחד לא רצה להלוות לו, לא רק מאה אלף, אלא אפילו סכום כל שהוא. חוץ מאחד שהסכים להלוות לו, בתנאי שיחתים ערב על כל הסכום.

לוי הלך לידידו הקרוב אליו - שמעון, והחל לפרט בפניו את כל העסקה, והרווחים המובטחים שיכולים להניב מכך. ושהוא צריך סכום של מאה אלף דולרים, ואין את בידו. ולכן הוא הלך לבקש את עזרת הארגוני חסד, ומישהו מוכן להלוות לו את הסכום כולו, בתנאי שיהיה ערב. ולכן לוי ביקש משמעון שיאות לו לחתום לו כערב על ההלוואה.

שמעון לא רק שהוא לא הסכים לחתום לו על ערבות, אלא גם ניסה לשכנע את לוי שירד מהעסקה, ושזה לא נראה בעיניו. אבל לוי לא נח לרגע, והוא ניסה בכל הכוח לשכנע את שמעון, אבל נתקל בחומה בצורה, ונפרדו לשלום. מעיתים לעיתים היה שולח לוי לשמעון כל מיני דברים, וניסה לדבר אל ליבו של שמעון שיחתום לו על ערבות, אבל בשום פנים ואופן שמעון לא הסכים... עד...

עד שיום א' שמעון לא הרגיש טוב, ואז לוי הגיע שוב לביתו, על כל מיני מאכלים ערבים ומשובחים, וניסה להתנות באוזנו את כל הקורות העוברים עליו, ואיך שלאחר העסקה בוודאי הוא יקיים את מאמרו הכתוב "מאשפות ירים אביון" והוא יוכל לצאת מהצרה לרווחה, ויוכל להאכיל את ילדיו בלי שום טרדות ומניעות. ושמעון חתם על הערבות. לא עבו ימים מועטים והעסקה נפלה לה כרעם ביום בהיר. לוי פשט רגל. ושמעון היה צריך לשלם את כל החוב במלואו. ואז שמעון חשב בליבו על הרגעים החלשים שהצליח לוי להוציא ממנו חתימה, לאחר שעמד כמה זמן רב בחומה בצורה לא לחתום לו כלל וכלל.

בפרשת השבוע נקרא בסדרה על מעשה העגל שעשו בני ישראל, בין הדברים שנאמרו לאחר מעשה העגל (ל"ב, ד') "ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים", מבאר רש"י (ומקור הדברים הם במדרש רבה מ"ב, ח') "ולא נאמר אלה אלהינו, מכאן שערב רב שעלו ממצרים הם שנקלו על אהרן והם שעשו אוהו, ואח"כ הטעו את ישראל אחריו".

אמור מעתה שבני ישראל יצאו ממצרים ביד חזקה ובזרוע נטויה, וראו את כל האותות והמופתים בקריעת ים סוף מה שלא ראו הנביאים הגדולים. וזכו לאכילת מן במדבר - בארץ לא זרועה. ולקבלת התורה בהר סיני. וכאן הם באים ועושים את העגל, לכאורה מה ראו בני ישראל לחטוא כך לאלוהינו שבשמים וארץ? אלא מה, לפי דברי רש"י מתורץ לנו יפה, שערב רב ליוה אותם וניסה לפתות אותם שיעשו את עוון העגל, אבל בכל ההינות ובכל המקומות הראו בני ישראל כח ועוצמה רבה נגד הערב רב, ולא רצו לשמוע להם כלל וכלל. אבל פה שהם חטאו, זה היה ברגעים של חלישות הדעת, ואז הערב מצא את הזמן לנכון להכניס בתוך ליבות בני ישראל שיעבדו את העגל.

ברכת 'ישיר כח' נשגר בזאת לכל התורמים והמסייעים לדבר מצוה, להרבות אורה זו תורה, ולהמשיך את הזיכוי הרבים בהפצת הגליון מדי שבוע. כה לחי! תזכו למצוות, ולכל הברכות האמרות בתורה. ושתמיד ירבה לכם ה' שפע מלעילא ברוחניות ובגשמיות.

עלוך זה נתרם

כתובת מייל של מערכת הגליון

a13215113@gmail.com

זכויות הרבים לעילוי ולטו"נ מרן רבינו רבי יהודה משה בן רבי יחיאל צבי צוקלל"ה זי"ע בעל "אמונת משה" נלב"ע כ"ג אדר תשל"ג ת. נ. צ. ב. ה.

ע"י משפחת וידבסקי שיח"י לעילוי נשמת הרה"ח ר' ירחמיאל ישראל ב"ר יהושע אליעזר ז"ל נלב"ע כ"ט אדר תשמ"ו ת. נ. צ. ב. ה.

ע"י הרה"ג ר' אריה רזנברג שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונו עם נישואי בנו ר' חיים שיח"י בשעו"מ ולמזל טוב

ע"י הרה"ח ר' ירחמיאל מושקוביץ שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונו עם נישואי בתו בשעו"מ ולמזל טוב

המעוניין לתרום להוצאות העלוך להצלחה, ברבה או לע"נ יפנה לעורך הבה"ח ישראל פינגבונים הי"ו, או להפקיד בבנק פועלים, סניף 533, מס' ח-ג 540321-ע"ש ישראל בנימין פינגבונים. ניתן לתרום מכספי מעשר.